

ἔκανα τότε, Πατρίς Ἑλλάς,
καί μ' ἄγχι στρόφους μεταβολάς
μοῦπεπτε ζώνη, σπαθί, παλάσκα,
κι' ἀνοιγαν ὅλοι τὸ στόμα χάσκα.

Γιὰ τῆς δίκης μου λογομαχίας
τὴν εὐστροφίαν καὶ δεξιότητα
ἔλεγε ὁ δῖος ὁ κὼρ λοχίας
καὶ τὴν ἐπήνη μὲ σεβρότητα.

Πάντα τὸ χέρι μου μπρὸς σὸ κασκέτο,
κι' ὅσο κι' ἂν ἤθελες, δρὲ Περικλέτο,
δὲν εἰμποροῦσες νὰ μὴ γελάσῃς
ὅαν μὲ τραβοῦσαν στάς παρελάσεις.

Τὶ σοῦρτα φέρτα καὶ τί θυσίαις,
κι' ὅλο τροχάδην κι' ὀρθοστασίαις.
Σὲ μὴ παράταξί με τὴν νουφικὰ
ῥωαίς ἐστάθηκα περίπου δέκα,
κι' ἀκόμη τώρα, δρὲ παλληκάρια μου,
θὰ ῥοῖται ρόζους στὰ δρὸ ποδάρια μου.

Τοῦ Φιλοπάππου λέγε μας μνήμα
μάχαις ἀρχαίαις καὶ τρομεραῖς...
οὐ μόνον ξέρεις πόσας φορεῖς
ὅ' ἔχω μετρήσει βήμα πρὸς βήμα.

Γιὰ τοὺς θράμβους μου, σκαὶ πατέρων,
ἐξεπηθήην κι' ἐγὼ δικαίως,
κι' ἡμέρα πλάκωσε πυρὼν ἀσφαίρων
κι' ἐγὼ μὲ μάτια κυττὼ Λυγκίως.

Ἀπὸ χιλιῶν μέτρων, προστάζων,
πυροβολήσατε, καὶ μὲ κυττάων.
Τότε σημάδεψα μὲ πῦρ ἀνδρείας
χωρὶς νὰ βλέπω πέρα ἀπ' τὴ μύτη μου,
ὡς ὅτου μοῦδωσαν φύλλον πορείας
καὶ δίχως ἔπλο μ' ἔστειλαν σπῆτι μου.

Καὶ τώρα βλέπω τὸ τόσο χάλι μου,
καὶ μὴν ξεχάωντας τὰ τότε χρόνια
πάντα τὸ κλοῦβρο κυττῶ κεφάλι μου,
ποῦ δὲν εἰρήνησε κι' αὐτὸ γαλόνια.

Ψάλετὴν νέα τὴν ἐφεδρεία,
ταμποῦρλο κτύπα, τουφέκι δρόντα,
ἐφ' ἔπλομ λόγχη, κι' ἐν δούτριά...
φαντάρος ἡμουν κι' ἐγὼ σ' ἐδόντα

**Ὁ Φαρσουλῆς καὶ πάλι
λαλεῖ περὶ τοῦ Ράλλη.**

Ὁ Περικλέτο συνάδελφέ μου
καὶ μόνον φίλε καὶ σύντροφέ μου,
ποῦσαι καὶ πῶς τῆς ρητορείας,
μὰ καὶ κορόδο τῆς φαντασίας,
ἐπὶ τρεφί μου καὶ τώρα πάλι
γιὰ τὸ ταξίδι νὰ πῶ τοῦ Ράλλη.

Ἦμνεῖτε το ταξίδι μεγάλου παροδίου,
ποῦ πήρε καὶ τὸν Νῶντα μαζί καὶ τὸ παιδί του.
Ἐπαινος ὄντως πρέπει σ' αὐτὸν τὸν χρυσομάλλην,
ποῦ τὴν περιόδισαν ἐκείνη τὴν μεγάλην.

Ἐξ ὅλων τῶν ὁμίλων
προσέχεται καθελὶς
ἀπόστολον στωμύλον
ἰδέας ἀγαθῆς.

Παραίτησε τὰ κόμματα
τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων,
καὶ προσκυνοῖ τὰ χῶματα
τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων.

Τὸν Ράλλη μὴν τὸν ἱστα, τὸν Μητρο τὸν λεβέντη;
τὸν ἱσταμε ποῦ πήγαμε μέσα στὸ Μοναστήρι,
μὲς σὸ κονάκι κόνεψε τοῦ καθενὸς Ἐφέντη
καὶ μ' ὅλους γιὰ τὸ Σύνταγμα κτυποῦσε τὸ ποτήρι.

Κι' αὐτὸν τὸν ἱσταμε δὲ Βιλαέττα,
τὸν ἐκερνούσανε παντοῦ σερμπέττα,
κι' ἐνθουσιάζονταν κάθε Τουρκάκι
μὲ τὴν ρεπούμπλικα καὶ τὸ σακάκι.

Τῶν Νεοτούρκων τὸ Κομητὰτο
τρέχει στὸν Ράλλη τὸν κοτοσάτο.
Γενναίως ἀνδρὰς ἐκεῖ γνωρίζει,
μὰς μοῦτες μ' ἐκείνους, μὰς μοῦτες μ' αὐτοὺς,
κι' ἀπ' τὰ μαλλιά του τρήχει χαρίζει
σὲ Νεοτούρκους ἀγαπητοὺς.

Γενναίως ἀγωνίζεται στὴν γῆν τῆς ἀγωνίας
κι' ἀγωνιῶντες ἀδελφοὶ κλίνουν ἐμπρὸς τοῦ γόνου,
τὸν Ράλλη προσεφώνησε κι' ἐπὶ τῆς Πελαγονίας
κι' ὁ Ράλλης ὁ δῖος ἀπαντᾷ χωρὶς νὰ πελαγώνη.

Μίλει πρὸς ὅλους καὶ στάζει μέλι,
σὺμπραξιν Τούρκων κι' Ἑλλήνων θέλει.
Μὲ μίαν νέαν χροιάν φωνῆς
παῦσι τὰ πάθη των, παῦσι τὰ μίσση,
καὶ προσεσθίτες ὁμογενεῖς
τοῦ φέρουν νήπια νὰ τὰ βαπτίσῃ,
καὶ καταρτίζει κι' ἐκ τούτων αἶνον
ἐν μέσῳ τῶσων ἄλλων ἐπαίων.

Βλέπω σὸ πέρασμά του νὰ στράνωνται μυρσίναι,
κι' ὅποιος τὸν συναντήσῃ,
ἀφοῦ τὸν χαιρετήσῃ,
τοῦ λέει: καρτίμουνε; τὸ κέρφ σου πῶς εἶναι;

Γιὰ τὸν ξανθὸ μας ρεπούμπλικάνο
κόσμος σκουνητέτα, κόσμος σκουνητᾷ,
λέν πῶς θὰ πάγ καὶ στὸν Σουλτάνο
νὰ τὸν γνωρίσῃ κι' ἀπὸ κοντά.

Ζήτω τοῦ Ράλλη σκοῦξ, κωθῶνι,
καὶ τώρα πρέπει καλὰ νὰ μάθετε
πῶς κατὰ κάνει καὶ κατορθώνει
ὁποῖος μὲ χέρια δετὰ δὲν καθάται.

Ὅταν δὲν θεραπεύωμεν μονάχα τὸ σαρκίον
δρόμον εὐθὺν θ' ἀνοίξωμεν μὲ δράσεις Πατριεῶνων,
μὰ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ καθενὸς Πληθείου...
ταῦτα καὶ μένω, Περικλῆ, καὶ ὁ ἔχω διὰ βίου.

Καὶ καρποῖσιν ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τρίτος τόμος ἐξαδόθῃ τῶν Ἀπομνημονευμάτων
τοῦ μεγάλου μας τοῦ Χίου, τοῦ Συγγροῦ τοῦ πατριώτου,
μὲ πολλὰς περιπετείας καὶ σοφίαν διδαγμάτων
καὶ λαμπρότερος ἀκόμη τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ πρώτου.

Ὁράσεις Ὑγιεινῆς, βιβλίον εἰδικόν
κι' ἐπιστημονικόν,
γραφὴν γι' αὐτοὺς, ποῦ θέλουνε νὰ βλέπουνε τὸν ἥλιο,
ἀπὸ τὸν ὀφθαλμίατρο τὸν Χαράμη τὸν Σπῆλιο.